«Με έστησαν σε ένα βάθρο, δεν με άφησαν να χτίσω τίποτα...» (Μαριάννα Τζιαντζή)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 21 Ιανουαρίου, 2009

Συχνά η τηλεόραση στήνει τα παιδιά σε ένα λατρευτικό βάθρο, όμως η επιδεικτική αυτή λατρεία εκφράζεται με λάθος τρόπο και υπαγορεύεται από λάθος λόγους. Το φαινόμενο είναι τόσο διαδεδομένο που περνά απαρατήρητο, ωστόσο καλό είναι να επισημαίνεται, όπως μας υπενθυμίζει η ακόλουθη επιστολή της παιδοψυχιάτρου Μάγδας Λιακοπούλου προς την «Κ»:

«Τη 2α Ιανουαρίου, στην εκπομπή του Antenna "Αξίζει να το δεις", η παρουσιάστρια παρουσίαζε μικρά παιδιά, "ταλέντα", που εμφανίζονται σε σειρές τηλεοπτικές ή αλλού. Μεταξύ αυτών δύο κοριτσάκια 7 και 9 χρόνων, ντυμένα και βαμμένα κατάλληλα, χόρευαν μιμούμενα τη Μέριλιν Μονρό, ένα δε αγοράκι είπε ότι είναι καλός μαθητής και διαβάζει ανάμεσα στα "μπρέικ" (!) των γυρισμάτων.

Με λύπησε βαθύτατα και με ανησύχησε πολύ αυτή η παρουσίαση. Είναι γνωστό ότι κοριτσάκια παρόμοια με τα παραπάνω βρέθηκαν κάποια στιγμή σεξουαλικά κακοποιημένα και ότι παιδιά που δουλεύουν στην τηλεόραση ή σε ταινίες χάνουν την παιδική τους ζωή και παρουσιάζουν εκ παραλλήλου μια υπέρμετρη αύξηση του εγωισμού τους που επιδρά αρνητικά στις σχέσεις τους με τους άλλους. Νομίζει το κανάλι και η παρουσιάστρια ότι βοηθούν την ψυχική υγεία των παιδιών αυτών ειδικά και των παιδιών γενικότερα, όταν παρουσιάζουν τέτοιες εκπομπές;» Αντί για σχόλιο, ας θυμηθούμε τι έλεγε πριν από τέσσερα χρόνια σε μια συνέντευξή του στη «Λιμπερασιόν» το «πιο γέρικο παιδί στον κόσμο». Ετσι αυτοχαρακτηρίστηκε ο Μπγιορν Αντρεσεν, ο Σουηδός έφηβος που είχε υποδυθεί τον Τάτζιο στον «Θάνατο στη Βενετία» του Λουκίνο Βισκόντι. Τότε, ο ηθοποιός ήταν 15 ετών, ίσως το πιο όμορφο πλάσμα που έχει ποτέ εμφανιστεί στη μεγάλη οθόνη. Ωστόσο, το 2005 δήλωνε «ευτυχώς γέρασα». Ο Αντρεσεν, ή μάλλον η κινηματογραφική εικόνα του, είχε γίνει αντικείμενο λατρείας. «Με έστησαν σε ένα βάθρο, δεν με άφησαν να χτίσω τίποτα», παραδέχτηκε στα 50 του.

Ο άνθρωπος αυτός κέρδισε την αθανασία, έχασε όμως τη ζωή του. Αναρωτιέται κανείς πόσο πιο δραματική μπορεί να είναι η κατάσταση για τα παιδιά που δεν έχουν καθοδηγητή έναν Βισκόντι και που η δημοτικότητά τους έχει ημερομηνία λήξη. Πώς αντέχουν τη μετάβαση από τη δόξα στην αφάνεια, πώς λένε αντίο στην υπερπροβολή,

τα εξώφυλλα, τα αυτόγραφα, τις προσκλήσεις σε τηλε-πάρτυ;

Η Πολυξένη, στα 14 της, ήταν το χαϊδεμένο αηδονάκι της δισκογραφίας –αναρίθμητες φορές είχε τραγουδήσει στα βιντεοκλίπ του Alter μαζί με τα Ζουζούνια. Στα 18 της, πήρε μέρος στο «X-Factor» του ΑΝΤ1, όμως δεν κατάφερε να παραμείνει. Μολονότι η κοπελίτσα δέχτηκε με αξιοπρέπεια την απόφαση για την αποχώρησή της, η οδύνη που είχε ζωγραφιστεί στο πρόσωπό της ήταν σπαραχτική. Ισως να μην έπαιρνε τόσο βαριά τη (σχετική) αποτυχία της αν δεν είχε προηγηθεί η πρώιμη δόξα.

Ο Αντρεσεν λύγισε κάτω από το βάρος της «αναγνωρισιμότητας». Η Πολυξένη το παλεύει. Τι συμβαίνει όμως με τα εκατοντάδες ξεχασμένα αστεράκια των σίριαλ και των ριάλιτι; Πρόσκαιρη είναι η θέση τους στο βάθρο, όμως **μόνιμες οι ψευδαισθήσεις που καλλιεργούνται σε πολλούς συνομηλίκους τους**.

(Πηγή: "Καθημερινή" 17/1/2009)